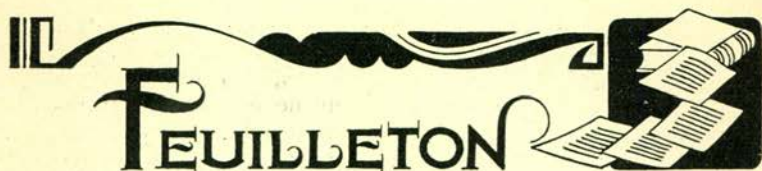

FEUILLETON

HET XXe ITALIAANSCH STOMATOLOGISCH CONGRES

ROME 18—22 APRIL 1933.

Ook de geschiedenis van het Italiaansche tandheelkundig onderwijs heeft de perioden van strijd gekend, waaraan blijkbaar geen land vermag te ontsnappen. Stonden oorspronkelijk Tandartsen en Stomatologen naast elkaar, een tiental jaren geleden werd bij de Wet besloten, het onderwijs zoo te wijzigen, dat het Cand. arts-examen voor allen werd ingevoerd. Dit geschiedde na een fellen strijd met de stomatologen, die zich echter niet gewonnen gaven en inderdaad kort daarop een nieuwe wetswijziging wisten uit te lokken, die voor den aanstaande tandarts het arts-examen verplichtend stelde. Sindsdien zijn dus alle jongeren arts en bleef de oude tandartsenorganisatie bestaan als een vereeniging, bestemd om uit te sterven.

Sinds korten tijd is er een verzoening tusschen de partijen tot stand gekomen, en een vereeniging gesticht, die zoowel de stomatologen als de tandartsen bevat, zoodat het thans gehouden Congres dan ook de beide groepen omvatte en in Rome gehouden werd, tegelijk met de tienjarige herdenking van de fascistische revolutie, als symbool van den eerbied voor land en professie!

Een gezellige soirée in een van de groote hotels van de Eeuwige Stad, gaf aan den vooravond van het Congres de gelegenheid elkaar te leeren kennen of als oude vrienden te kunnen begroeten en wij vonden afgevaardigden van vele landen daar aanwezig.

Bij de officieele opening in de aula van de universiteit den volgenden morgen, bleek dit opnieuw: Frankrijk, België, Luxemburg, Amerika, Zwitserland, Afrika, Tjecho-Slowakije waren vertegenwoordigd. Voor Holland sprak van Hasselt in het Fransch eenige woorden ter begroeting, waarbij hij er zijn leedwezen over uitdrukte, dat hij niet in het Italiaansch kon spreken en de eenige zin die hij in die taal kende niet gebruiken kon, omdat die luidde: „dat ieder die daar binnen ging alle hoop moest laten varen!”

Duitschland had zich aan de nieuwe situatie aangepast door het afvaardigen van twee, zeer bruin geuniformeerde, heeren, waarvan de eene mededeelde, dat hij de nieuwe voorzitter was van het Reichsverband, zijn collega's aan dezelfde touwtjes had als de groote Adolf de landgenooten in het algemeen en dat derhalve in de toekomst „tout sera pour le mieux dans le meilleur des mondes!” Alhoewel er uit den aard der zaak vrijwel niemand in de zaal was, die de Deutsche rede kon verstaan, behoeft het ternauwernood betoog, dat in het land van Mussolini, de verschijning van den spreker en zijn fascistische heilgroet, met uitbundig gejuich werd ontvangen, al dient gezegd, dat ik overigens verder niet den indruk heb gekregen, dat men daar nu zoo ongemeen enthousiast is over het nieuwe Duitschland en zijn methodes.

Het Congres zelf werd gehouden in de Universiteitskliniek, terwijl in een dichtbijzijnd gebouw de gebruikelijke tentoonstelling niet ontbrak. Het programma, waaraan de meest bekende Italiaansche collega's hadden bijgedragen, had geen hoofdthema, maar bevatte een uitgebreide serie lezingen en demonstraties op het heele gebied van de mondheelkunde.

De aantrekkingskracht van Rome en het feit, dat de taal een aanzienlijke belemmering was voor het volgen der voordrachten, was oorzaak dat ditmaal de wetenschappelijke hoofdschotel niet onze volle aandacht had.

Ook de bijschotels waren echter uitmuntend verzorgd in den vorm van excursies, maaltijden, etc., terwijl een ontvangst van het Congres door den Paus wel een zeer bijzondere merkwaardigheid vormde, die ons in staat stelde, een uitmuntenden indruk van de plechtigheid mede te nemen. Ondanks de geweldige vermoeienissen, die deze 75-jarige, juist in de Paaschweek van dit heilige jaar met den ontzagwekkenden stroom vreemdelingen achter den rug had, ontving de Paus het Congres niet alleen als een pure formaliteit, maar hield ook, in antwoord op een toespraak van den Voorzitter, een rede van ongeveer 20 minuten, waarin hij zijnerzijds opmerkte, van het belang van goede mondverzorging overtuigd te zijn en met volle belangstelling te volgen, de groote veranderingen en verbeteringen in de hulp, die vooral het volk in de latere jaren op dit gebied is deelachtig geworden.

Een bezoek aan de tentoonstelling der fascistische revolutie, stond natuurlijk eveneens op het programma en wie nog een oogenblik getwijfeld mocht hebben aan hetgeen de Duce in die tien jaren tot stand heeft gebracht, kreeg hier wel een indruk,

die onuitwischbaar den ontzaglijken arbeid in dat land verricht, voor oogen tooverden.

Wij hadden trouwens toevallig reeds de gelegenheid gehad, om het volk van Rome op het geweldige Piazza Venetia, opgepakt in den regen, te zien dringen en te hooren brullen om zijn „Leider” toch maar één oogenblik te zien te krijgen, die dan ook werkelijk een oogenblik op het balcon verscheen om zijn getrouwen den heilgroet te brengen.

Een van de hoogtepunten van het Congres was de opening van de nieuwe „Eastman Clinic” door *Dr. Burkhardt* uit Rochester. Wij meenden op dit gebied toch wel een en ander gezien te hebben, maar dit gebouw, dat in Europa zijn wedergade niet heeft, is van zoodanige proporties, luxe en comfort, dat mijn pen ten eenenmale te kort schiet om den lezer daarvan een denkbeeld te geven!

Men kan van meening verschillen over de vraag, of het nu juist noodig is, voor het behandelen van de arme schoolkinderen van Rome, zulk een gebouw te stichten in het medisch-Universitaire stadsdeel, dat in een buitenwijk van de wereldstad ligt, maar — eenmaal uitgaande van de opgave, een zoo fraai en zoo goed mogelijk ingericht Instituut te bouwen, moet men erkennen dat die opgave op inderdaad meesterlijke wijze is vervuld.

„Geheel Rome” was bij de opening aanwezig en zelfs de zoo kunstzinnige en prachtlievende Italianen stonden verstomd over dit getuigenis van Amerikaansche vrijgevigheid. Laat ons hopen, dat de resultaten evenredig zullen zijn aan de grootscheit van den bouw, want in dat geval is er in Rome iets zéér bijzonders bereikt!

Het kostte ons moete, afscheid te nemen van deze zoo zeldzaam-interessante, mooie en prettige stad, waar de ontvangst uitermate hartelijk was geweest. Men is er Holland en de Hollanders zeer goed gezind en vele collega's herinnerden zich met veel genoegen hun bezoek aan Utrecht in 1929 en wat daarmede samenhang.

De thuisreis ging over Napels en via Florence, een en ander tot versterking van onze bewondering voor het land en van genegenheid voor zijn bewoners, zij het dan ook dat wij de gelegenheid hadden te constateeren, dat het klimaat er in afwisseling niet voor het onze onderdoet en dat het zonnetje aan de Hollandsche grens onze min of meer verkleumde leden weldadig aandeed!

CH. F. L. NORD.